

ลูกศิษย์พระ

โครงการณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติ
เอกสารเสริม เล่มที่ ๑๔

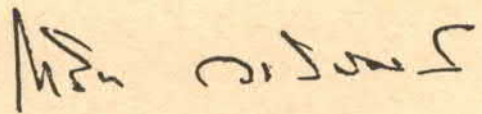
เรื่อง ปรีชา เรื่องจันทร์
ภาพ วิวัฒน์ไชย จันทน์สุกนธ์

คำนำ

ในสังคมปัจจุบันหนังสือเป็นพื้นฐานในการสื่อความหมาย และแสวงหาความรู้เป็นเครื่องมือที่จะช่วยสร้างความเข้าใจระหว่างประชาชนด้วยกัน และระหว่างรัฐบาลกับประชาชน การรู้หนังสือไทยจึงเป็นสิ่งจำเป็น เป็นสิทธิและบริการขั้นพื้นฐานที่ประชาชนทุกคนพึงได้รับ และเป็นการรักษาไว้ซึ่งมรดกของชาติที่สืบทอดต่อกันมามากกว่า 700 ปี

เพื่อป้องกันการลืมนหนังสือและปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน ตลอดจนส่งเสริมให้ผู้รู้หนังสือได้รับประโยชน์จากการอ่าน กรมการศึกษานอกโรงเรียนจึงได้ขอความร่วมมือจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ตลอดจนผู้ที่มีจิตกุศลจัดทำเอกสารเสริมการอ่านขึ้นเพื่อเผยแพร่ในพื้นที่ที่มีการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือ หนังสือแต่ละเล่มนี้จะมีเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์ ให้ความเพลิดเพลิน และใช้ภาษาเหมาะสมสำหรับผู้เริ่มอ่าน

กรมการศึกษานอกโรงเรียนขอขอบคุณ ผู้เขียนและคณะทำงานด้านเอกสารเสริมโครงการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติ ไว้ ณ โอกาสนี้ ที่ได้สละเวลาจัดทำเอกสารเสริมเล่มนี้โดยมิได้รับค่าตอบแทนแต่ประการใด

(นายโกวิท วรพิพัฒน์)

อธิบดีกรมการศึกษานอกโรงเรียน

พริ้วเพลงขลุ่ยบ้านนาแมวหวาน
 ฟังกังวานหวานหูใครกู่หา
 หวานเพลงธรรมพื้พำพื้พำมา
 เย็นอรุณละกิเลสให้ไฟลน

ไฟธรรมะละลานผลาญกิเลส
 เป็นตัวเปเรตเกาะกินใจให้สับสน
 ตัวตณฺหาลากะ โมหะจน
 โทสะทนอยู่อย่างไรเมื่อไฟลน

โลภะ โทสะ โมหะจริต
 ดับสนิทยึดหลักธรรมจำให้มั่น
 ศีล ปัญญา สมาธิครบสามครัน
 ผ่องอำพันทั้งวรรณะและจริยา
 ณ บ้านโหล่นในป่าลึกอยู่ลิบลิบ
 มีหลายสิบหลังคาเรือนอยู่เรียงหน้า
 ผู้ใหญ่ป็นเป็นนายบ้านเนิ่นนานมา
 เยวชนมีร้อยกว่าทั้งหญิงชาย

กลางหมู่บ้านนั้นเป็นโรงเรียนเล็ก
มีเด็กเด็กร่ำเรียนไม่มากหลาย
ครูสี่คนครบสี่ชั้นไม่ผันกราย
เอาใจใส่นำดูเพราะครูดี

ครูเสนอเป็นครูใหญ่ได้มหา
บวชพระมาจนได้เป็นครูนี้
เอาทั้งพระไม่ละวิชาท่วงพาที่
แม้ใครมีปัญหาปรึกษางาน

ตอนเหนือบ้านติดเขาเป็นป่าช้า
ที่ตั้งวัดบ้านโหล่นโนนผักหวาน
มีป่าปกเย็นระยับดับตัวมาร
ท่านสมภารหลวงตาชมสมท่าที่
ทั้งพระเถรเถรชีมีมานะ
บำเพ็ญละทางโลกที่โคกศรี
มุ่งโลกุตระธรรมที่งามดี
ทุกวันวิเผยแพร่วรรณนำประชา

เด็กชายตั๋ยลูกนายติงหลานตาเฒ่า
 พ่อมันพาเข้าวัดแต่เดือนห้า
 หวังจะให้อ่านเขียนเรียนวิชา
 กับหลวงตาดังใจปองสมองดี
 เด็กชายตั๋ยตื่นเช้าแต่ตีห้า
 ฤศลาขัดกุฎีให้แจ่มศรี
 ร่วมทำวัตรท่องบ่นมนต์พิธี
 กับหลวงพี่พระเณรและหลวงตา

หกโมงเช้าเจ้าตั๋ยถือปิ่นโต
 แต่งตัวโก้ตามกันไม่บ่นว่า
 ตามพระเณรภิกษุบาตรรับศรัทธา
 ชาวบ้านนาทวยทักรู้จักดี

ภิกษุบาตรสรรพเสร็จเจ็ดโมงเช้า
 เตรียมกับข้าวคาวหวานฉันท์เป็นที่
 ทั้งช้อนจาน น้ำกระถินบรรดามี
 เตรียมเป็นที่ตีระฆังบอกเวลา

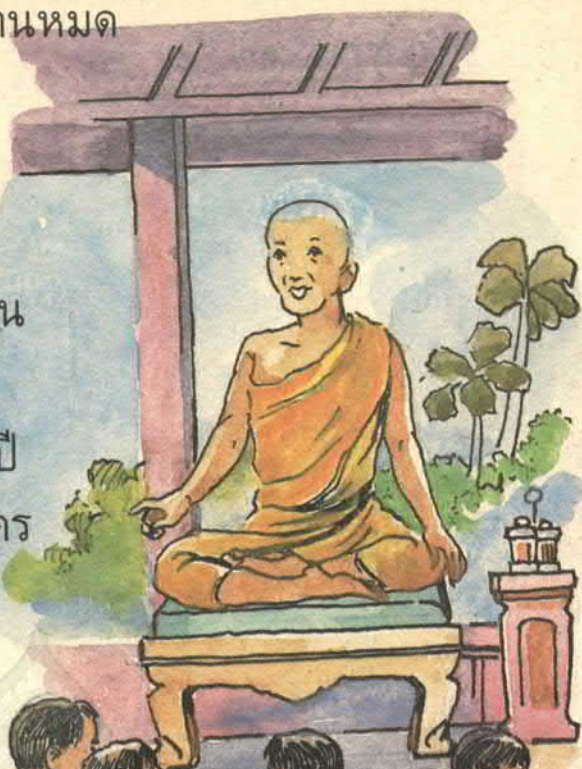
พระฉันเสร็จให้พรก่อนกลับที่
ถึงเวลาเจ้าตัวดีขี้มร่า
ข้าวก้นบาตรกับที่เหลือรสโอชา
อีกของหวานกินจนกว่าจะพุงกาง
ล้างถ้วยจานช้อนอีกบาตรพระ
เป็นภาระต้องเก็บกวาดไม่บาดหมาง
ตุศาลากวาดลานวัดจัดทุกทาง
ถ้าขี้เกียจถูกโบยหลังหวายหลวงตา

พอสายหน่อยตะวันแสงสีแดงฉาน
ท้องอิมพาล่วงเหงาหาวเรียกหา
ทั้งหมอนเสื้อช้อนไว้ได้ศาลา
กะไว้ว่าหลวงตาเผลอจะไปนอน
หลวงตาชมชื่นรู้ใจศิษย์
เห็นทำอิดเอื้อนเอื้อนอยู่ข้างนอน
ชะชะช้าไอนี้จะหนีนอน
บ๊ะ ข้าสอนเท่าไรไม่เคยจำ

เกิดเป็นคนอย่าเกียจคร้านเมืองานหมด
ใช้เวลาเป็นประโยชน์จิตขึ้นจำ
ไปขึ้นเร็วบนศาลาไอ้หน้าดำ
ข้าจะทำเป็นครูลองดูที

หลวงตาชมพว้าสอนวิชาเช่น
แต่แรกเกิดมาเป็นมนุษย์นี้
เติบโตมากว่าจะตายก็หลายปี
เกิดมา ที่ ดี ไม่ทำ ะยาใคร

เป็นมนุษย์เหมือนกัน แต่แตกต่างกัน
ข้างอยู่ห่าง อยู่บ้านนา อยู่ป่าใหญ่
อยู่สลัมหรืออยู่ตึกอย่างนี้ก็ไกล
ผลสุดท้ายตายเหมือนกันนั่นความจริง
หลวงตาชมพว้าถ่ายทอดจนหมดภูมิ
อาจารย์จุมก็ช่วยเสริมเติมบางสิ่ง
หลวงตาขาวพระประกอบขอบอ้างอิง
หลวงตาสิ่งห์สอนบาลีไม่มีลื้ม

อิทธิบาท พรหมวิหาร โลกบาลสอง
 เจ้าต้อยท่องขึ้นใจให้แสนปลื้ม
 สังคหวัตถุ ฌารวาสธรรมพราไม่ลืม
 มงคลสูตรยังคงต็มไม่เสื่อมคลาย
 เป็นเช่นนั้นที่ปีไม่มีเว้น
 ผู้ผ่านเห็นสั่นหัวเพราะใจหาย
 หลวงตาชมทั้งดุด่าเฉียนหลังลาย
 รื้อรอยหวายยังประทับในดวงแต่

อายุครบเกณฑ์กำหนดตามกฎหมาย
 หลวงตาชมผันผายไปฝากแน่
 ครูเสนอรับไว้เป็นศิษย์แก่
 ไม่อแงเรียกร้องเงินเรา อย่าง “เขา” ทำ
 เรียนวิชาสามัญขยันยิ่ง
 ทั้งวันหยุดธรรมไม่ทิ้งยังเรียนร่ำ
 ใช้สองหลักร่วมกัน ในการกระทำ
 เป็นหลักนำชีวิตพิชิตงาน

เด็กชายตัวยแต่ก่อนใครใครไม่รู้
คนเชิดชูเดี่ยวนี่ที่กล่าวขาน
เป็นเจ้าเมืองคนชื่อเลื่องลือนาน
ชวงศ์วานทำดีเป็นศรีตน

ลูกศิษย์พระไต่ตินั้นมีมาก
ไต่ติยากก็มีที่หมองหม่น
ทำชื่อเสียงวัดเสียเพรียกมล
เกิดเป็นคนดีชั่วที่ตัวเรา

ตัวกันบาตรที่เลี้ยงดูมาแต่เด็ก
วิชาเอกเด็กดื้อ หลวงตา "เหลา"
อันว่าไผ่ไม้คด คนตัดเอา
คดคนเราตัดไม่ได้อายไผ่จ้ง
เด็กผู้ชายกับพระละไม่ได้
ตั้งแต่ก่อนรอนแต่ไรให้เห็นขลัง
ลูกศิษย์พระไต่ตินั้นจริง
เป็นที่หวังของตาปู่ชูลกุล

ชีวิตการต่อสู้ของเด็กวัด
 บ้างเป็นเด็กจรจัดต่ำสฤล
 ไม่มีชาติ ไม่มีศรีต่ำตระกูล
 ขาดคนเกื้อหนุนไม่อุ่นใจ
 บางครอบครัวลูกติดเลี้ยงไม่ได้
 ต้องเอาไปไว้วัดดัดนิสัย
 สร้างภาระแก่พระนั่นปะไร
 ใครหนอใคร เคยคิดบ้าง เรื่องอย่างนี้

วัดกับพระเป็นที่พึ่งคนทั้งผอง
 ตั้งแต่แรกอยู่ในท้องของแม่ศรี
 แม่กราบพระวอนไหว้ให้ช่วยที่
 ให้ลูกนี้คล่องง่ายเป็นชายชาญ

บ้างกราบพระเข้าวัดขอมีลูก
 คนกับพระพันผูกไม่ห่างหัน
 บ้างขอโน่นขอนี้สารพัน

บางรายนั้นอยากกรวยขอหวยเบอร์

ตอนแต่งงานออกบ้านก็ต้องพระ
ทำบุญบ้านไม่เคยละพระเสมอ
โกนผมจุกลูกชายไม่วายเจอ
มีงานบุญออกเกร่อพระต้องไป

ครบรอบวันเกิดประเสริฐนึก
ทั้งทายทักดวงชะตาพาแจ่มใส
ต่ออายุพระสวดย่ำว่าผีไร
วันนอนตายจูงหน้าศพยังพบใจ

วอนพ่อแม่หากรักลูกจงปลุกจิต
สั่งสอนลูกให้ใกล้ชิดวัดเสมอ
พาไปวัดฟังธรรมบ้างทั้งเพื่อนเกลอ
ข้อเสนอลองทำดูรู้ว่าดี
เพาะนิสัยเขาไว้แต่ยังเด็ก
ธรรมเป็นเอกจิตผ่องใสไม่หมองศรี
ศีลปัญญาสมาธิ บารมี
สติดีขันติมันช่วยกันเกลา

เด็กวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า
 จงช่วยกันนำพาอย่าให้เขลา
 ชาติจะรุ่งดั่งรังหรือชบเซา
 ก็เด็กเราเขาจะสืบ ทอดนามไทย

วิริยะทุกขณะมัตเจติ

พุทธดำริ จักล่วงทุกข์ เป็นสุขใส
 ต้องมานะพากเพียร อ่านเขียนไป
 ตั้งแต่ กอ ขอ ใฝ่พึงใจจำ

พริ้วเพลงธรรมพืชมพามาอีกหน
 ทัวบ้านโหล่นวังเวงเพลงยามย่า
 สันธยาฟ้าปิดมืดมิดคำ
 เสียงเพลงธรรมยังกังวานทัวบ้านนา

จวบจนไกล รุ่งแสงสุรีย์สี
 ระฆังถึร่ำย่ำจริงหนา
 แลเห็นทิวรีวเหลืองตามคันทนา
 ไซ้พระมาโปรดสัตว์บิณฑบาตรเช้า

เห็นเด็กชายถือปืนโตโอ้อื้อพ่อ
 นี่แหละหนอเด็กวัดตามบอกเล่า
 ต้องต่อสู้กับชีวิตมานานเนา
 สงสารเขาบ้างนะอย่าละเลย

สิ้นเสียงขลุ่ยเพลงธรรมเพียงเท่านั้น
 ขอบคุณที่ให้เวลามาเฉลย
 คติพจน์ก่อนจากฝากพึงเพย
 “ใครละเลยหนังสือคือคนดง”

ความรู้คือแสงสว่าง

เนื้อเรื่อง
ทำนอง จงกล พิมพ์วามี

เรียบเรียงเสียงประสาน ปราจีน ทรงเผ่า
ขับร้อง ชรินทร์ เทพชัย

ความรู้คือแสงสว่าง ที่จะนำทางเชิดชูชีวิ ม้วนนิ่งเฉยละเลยไม่ไยดีชั่วชีวิต
นี้คงมีแต่ทุกข์ระทม ใฝ่หาวิชาดีกว่า เพื่อพัฒนากำนันยม ความไม่รู้อดสูคูโง่งม
ชีพเราต้องจมถูกเขาหยามข่มดูแคลน

วอนน้องที่คนมีเงินตรา คนมีตำรา คนมีวิชามากแสน อย่าดูดาบ ช่วย
ดึงคนที่ขาดแคลน วิชาเขาด้อยเหลือแสน ท้าวแดนเฝ้ารอคอยครู

ความรู้คือแสงสว่าง มาร่วมกันสร้างชาติไทยเฟื่องฟู ร่วมอาสาช่วยสอน
คนไม่รู้ เขาเฝ้าคอยครูวันนี้อยู่ที่ป่าดอน

กอยครู

เนื้อเรื่อง
ทำนอง ดำรง ณ สุวรรณ

เรียบเรียงเสียงประสาน ประยงค์ ชื่นเย็น
ขับร้อง ยอดชาย ชาติรี

พิมพ์มียันป้ายอับอายไม่น้อย รู้ว่ามีปมด้อย เดินอ้อยสร้อยน้ำตาไหลริน
เขาเซ็ดเหมือนหุ่น ทารุณหัวใจไม่สิ้น เหตุเกิดอยู่เป็นอาจิม อยากบินได้เหมือน
นกกา

บินไปไม่ได้หนีอายไม่พ้น ต้องตายด้วยใจยับย่น กรรมเบื้องตันที่เคยทำ
มาเพราะไม่เอาถ่าน ชมซานเหมือนคนเจียนบ้า เกิดจากขาดการศึกษา ซึ่งแล้ว
ว่า เหมือนสิ้นลมปราณ

วอนท่านผู้รู้เป็นครูอาสา ช่วยให้ลืมहुลืมตา ไกลคำว่าทุกข์ทรมาน หลาย
ปีดีดัก สาลักน้ำตามานาน ได้โปรดเมตตาสงสาร เป็นวิทยาทานเถิดหนา

คนมีปมด้อยจะกอยครูนั้น เน้นนานเท่าไรไม่พรั่น ใจแม่นมั่นทุกวันรอม
คิดว่าฟ้าใหม่ อำไพโฉไลเจดจ้า ได้ครูผู้ที่อาสา สมดังว่าที่เฝ้ากอยครู

ประเทศชาติจะรุ่งเรือง
ถ้าพลเมืองรู้หนังสือ